

NJUŠKICE INTERVJUIRAJU

KAŽETE

dr. med. Lea Kreszinger

Prvu riječ koju je izgovorila bila je „vau“, prva vještina koju je naučila uz oca šišanje pasa, prva se u Hrvatskoj posvetila rehabilitaciji, prva imala fizikalnu terapiju za male životinje. Danas još nema ni četrdeset, a već je vlasnica supermoderne klinike u Zagrebu, a odnedavno i ambulante u Samoboru, predstavnica veterinara male prakse Hrvatske pri europskoj federaciji FECAVA i svjetskoj organizaciji veterinara male prakse WSAVA, predsjednica Odjela veterinara male prakse Hrvatske pri Hrvatskoj veterinarskoj komori. Sudjelovala je na više od 50 kongresa i seminara kod nas i u inozemstvu, a sama u Hrvatskoj organizirala 15 kongresa i radionica za veterinare male prakse.

Osim toga, mama je četvero djece, koje je podigla bez baka-servisa, koje između operacija razvozi na slobodne aktivnosti, a navečer im kuha zdrave obroke. I kojoj nikad dosta akcije jer i za odmor i slobodno vrijeme bira adrenalinske sportove. Priznaje kako sve to ne bi uspjela bez razumijevanja i podrške supruga Marija, profesora na Veterinarskom fakultetu, i odlične ekipe koju je uspjela okupiti oko sebe. Pa ipak, složit ćete se s nama da sve to može samo - žena zmaj! O već ostvarenim i budućim planovima porazgovarali smo u ugodnom prostoru nove samoborske ambulante, gdje smo upoznali i njezinog kućnog ljubimca, u ovom dijelu Europe izuzetno rijetkog velikog papar-sol šnaucera, kujicu Freyu.

• Odrastali ste uz oca veterinara i kinološkog suca, je li to odredilo vaš životni poziv?

Oba su mi roditelja bili veterinari, oba kinološki suci. No, nisu radili u maloj praksi nego su imali prvi privatni pet shop i salon za šišanje pasa. Odrastajući u takvom okruženju, nisam imala nikakve dvojbe što ću studirati, odluka se nametnula sama od sebe. Još tijekom studija volontirala sam na Klinici za kirurgiju, ortopediju i oftalmologiju. I na četvrtoj godini se zaljubila u sadašnjeg supruga, tada mlađeg asistenta, rodila prvog sina Luju (14), nedugo zatim kćer Miriam (13) pa sinove Maksa (11) i Leona (9). To me profesionalno malo usporilo.

• Počeli ste s Fiziovetom, bila je to prva ambulanta s centrom za fizikalnu terapiju malih životinja?

ŽENA ZMAJ? MA SAMO ŽENA...

UPOZNAJMO NAJMLAĐU VLASNICU KLINIKE ZA MALE ŽIVOTINJE, PIONIRA U PODRUČJU FIZIKALNE TERAPIJE I REHABILITACIJE, NAJZASLUŽNIJU ZA PRIMJENU SVJETSKIH ISKUSTAVA U HRVATSKOJ

Zapravo sam se htjela posve posvetiti fizikalnoj terapiji, ali propisi to nisu dozvoljavali pa sam morala otvoriti i ambulantu. S kolegama s faksa vrlo smo nadobudno krenuli, ali tržište tada još nije bilo zrelo za takvu vrstu usluga.

- **Ipak niste odustali od svog sna, danas te usluge nudite u svojoj zagrebačkoj klinici?**
Da, fizikalna terapija jedna je u nizu usluga koje nudimo (hidroterapija, ultrazvuk, elek-

troakupunktura...). No važnije je naglasiti RTG, ultrazvuk, endoskopiju kao dijagnostičke metode.

Bio nam je cilj na jednom mjestu objediniti sve usluge moderne ambulantne dijagnostike i liječenja, kirurškog liječenja i rehabilitacije. Samo se takvim pristupom postiže puni uspjeh. Radi što bolje kvalitete naših usluga, razvili smo i suradnju sa stručnjacima u zemlji i inozemstvu.

- **Nikad sebe ne stavljate u prvi plan, uvijek naglašavate važnost tima?**

U klinici radimo veliki broj vrlo stručnih poslova i podijeljeni smo po područjima. Ja sam se posvetila ortopediji, neurologiji, neuro-kirurgiji i rendgenskoj dijagnostici, licencirani sam veterinar za PennHIP metodu snimanja kukova, točnije imam njemačku licenciju za dijagnostiku oboljenja koštanog sustava kod pasa i mačaka. Rutinski obavljam magnetnu

rezonanciju i CT u pasa i mačaka, na uredaju u poliklinici Drinković. U klinici radi i zasigurno najstručnija akupunkturologinja Alma Marukić-Čalić, iza koje je dugogodišnje usavršavanje uz kineske liječnike u ordinaciji tradicionalne kineske medicine. Trebate vidjeti kakav je to zen u njezinoj ordinaciji, obožavaju je i psi i vlasnici. Zato kad netko zatraži internistu, uputim ga kod mladog, ali perspektivnog kolege dr. Filipa Tkaleca.

- Načuli smo da imate toliko povjerenje u mlade snage zato što nikad nećete zaboraviti kako su vama kao mladoj veterinarki ukazali povjerenje?**

Željela sam odraditi dio stručnog usavršavanja kod dr. Denisa Novaka, osnivača danas poznate beogradske klinike. Pristao me primiti nakon duljeg čekanja i bacio u vatru, velika mu hvala na ukazanom povjerenju. Prošla sam nemilosrdno "rešetanje", samopouzdanje mi je palo na nulu, imala sam osjećaj da ne znam niti ono što sam znala.

Na kraju sam naučila mnogo, među ostalim i kako funkcioniра tim u ambulanti. I ostali smo prijatelji sve do danas.

- Pacijent koji vam se najviše usjekao u pamćenje?**

Onaj koji nam je prije par godina pobjegao iz klinike. Mješanac Barny, doveden iz Sarajeva na operaciju noge. Snimka bijega s nadzorne kamere osvanula je i na društvenim mrežama, vlasnici su nas optužili da im ni smo ni javili za nemili događaj, nudili nagradu onome tko pronade psa jer nije smio ostati bez terapije. Bio je to pravi skandal, mislila sam da će nas mediji pokopati.

Pas je bio spašen s ulice i iako nije bio agresivan, nije bio navikao na zatvoreni prostor.

Već prije zahvata dvaput je izašao iz boksa i znali smo da na njega treba pripaziti. Jednu noć je s njim proveo jedan kolega, drugu noć drugi, a treća nakon operacije, a peta otkako je pas boravio u klinici, zapala je mene. Nakon cijele noći s psom u prizemlju klinike ujutro oko sedam sati otišla sam na kat otuširati se i doručkovati. Kad sam se u osam i petnaest spustila dolje, više ga nije bilo. Nekako je otvorio prozor i izašao, vidjelo se po izgrženoj kvaki. Prethodno je u ordinaciji izgrazio vrata i stolariju pa smo stoga pokušavali da ga ne držimo zatvorenog i samog i zato i jest ujutro bio slobodan u ordinaciji.

vraćali kući. Bilo je nemoguće, morali smo se preseliti u grad.

- Imate četvero djece, pa to je već mala klinika i kod kuće. Je li neko od vaše djece naslijedilo tu ljubav prema životnjama?**

Zapravo ih više zanima sve drugo. Najveću empatiju prema životnjama pokazuje najstariji Lujo, njemu smo povjerili da bude pratičar našoj kujici Freyi na tečaju socijalizacije u KOSSP-u i namijenili da bude handler na izložbama jer naša je velika siva šnaucerica zaista lijep i rijedak primjerak pa se nadamo dobrim ocjenama.

KOD NAS SU NEKE STVARI MALO DRUKČIJE

POSLOŽENE: VELIKE PSE NE PREGLEDAVAMO NA STOLU DA SE NE STRESIRAJU, AMBULANTNI ZEC NIJE ZATVOREN U KAVEZU NEGO SLOBODNO ŠETA

Naravno da nismo tvrdili da nismo odgovorni. Ja sam osobno zvala brojeve koji su mi ostavljeni kao kontakt, ali uspjela sam dobiti samo osobu u Hrvatskoj, prijateljicu vlasnika pa je ispalo da nismo mi javili vlasnicima, već da su to saznali od prijateljice.

- Sudjelovali ste na pedesetak kongresa i seminara u zemlji i inozemstvu, kako na sve stignite?**

Ništa ne bih mogla bez velike podrške i pomoći supruga Marija, koji je iste struke pa razumije prirodu posla. Kao i dobrih prijatelja koji uskoče kad god zatreba jer mi nemamo baka-servisa.

Dok smo živjeli u Samoboru, svi bismo kretali ujutro za Zagreb, svaki svojim poslom, u školu i izvanškolske aktivnosti te se kasno navečer

nije ga pokolebalo ni kad ga je lani izgrizao jedan tornjak njegovog prijatelja. Zamislite, dijete veterinara pa da izgrize pas. Bili smo sigurni da će na njemu ostaviti traume. Srećom, nije, vrlo je racionalno prihvatio da s nekim pasminama treba biti oprezan.

- Sljedeći profesionalni izazov?**

Veliki istočnoeuropejski regionalni kongres u Zagrebu - EERVC, u rujnu 2018. Već je potvrđeno da će se održati u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog.

- Kod kuće nemate kućnih ljubimaca, svi žive s vama u ambulanti?**

Da, ne bih ih mogla ostaviti po cijele dane same kod kuće. Freya me prati gdje god radila, bila ovdje u Samoboru ili u Novom Jelkovcu.

Tamo ima svojih pasnjih prijatelja i kunića Jelka. Jelko živi kod nas u klinici, ali puštamo ga na livadu ispred klinike. Svi se snebivaju kad ga vide na slobodi, ali nigdje ne bježi već dvije godine.

Kod nas su neke stvari malo drugačije, tako ni velike pse ne pregledavamo na stolu jer ih to stresira, a dok stoje sve je puno prirodnije.

• **Od sportova birate...?**

Volim trčati s Freyom, to me smiruje. Kao cannicrossing, ali bez povodca, neka ona radije svojim tempom trčkara oko mene. I gym je nezaobilazan. Za ostale sportove koje volim (slobodno penjanje, ronjenje...) u ovoj fazi života na žalost ne nalazim vremena.

• **I na kraju vaš životni moto?**

Živi i pusti druge da žive. Ključ svega je u toleranciji različitosti.

